

een fijne dag

h. wolthers - klomp

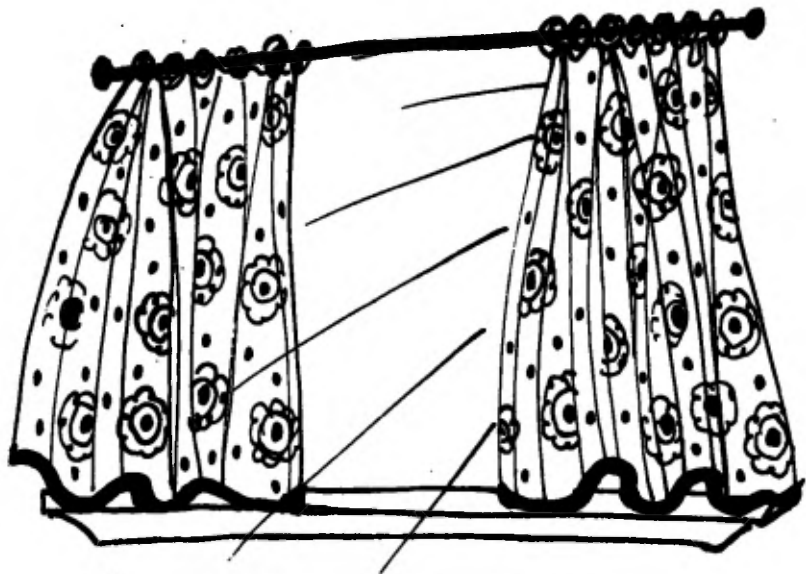
H. WOLTHERS-KLOMP

EEN FIJNE DAG

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. – NIJKERK

ISBN 90 266 4394 2

1. JANNEKE WORDT WAKKER

Door een spleetje van de gebloemde gordijntjes gluurt een nieuwsgierig zonnestraaltje.

Die gordijntjes bewegen zacht heen en weer.

Dat doet het morgenwindje.

Langzaam glijdt het ondeugende zonnestraaltje over een blonde krullebol. En dan schijnt het opeens zo maar in het gezichtje van het kleine meisje dat nog zo lekker ligt te slapen.

Eerst wrijft ze eens met haar knuistjes in de oogjes.

Maar dan . . . ja hoor, daar gaan de kijkertjes open!

Janneke wordt wakker.

Ze gaat rechtop in haar bedje zitten.

En knippert tegen het brutale zonnestraaltje.

Maar dan laat ze zich vlug uit haar bedje glijden.

Met haar teddybeer in haar armpjes trippelt ze naar het raam.

En dan ziet ze de mooie, blauwe lucht, waarin de zon al vrolijk staat te schijnen.

Als ze op haar teentjes gaat staan, kan ze ook de mooie bloemen in de tuin zien.

Vlak bij het raam, in de appelboom, zit een vogeltje.

Het zingt zo vrolijk!

Janneke luistert er aandachtig naar.
Achter haar gaat opeens de deur open.
Mama kijkt voorzichtig om een hoekje.
„Ikke heb slaapjes héélmaal uit,” roept Janneke.
Blij loopt ze naar mama toe.
Mama tilt haar heel hoog op.
„Dag m'n kleine ukkepuk,” zegt ze. „Wat is er ook weer voor
prettigs vandaag?”
„Oma komt,” zegt Janneke meteen.
Blij klapt ze in haar handjes.
Want als oma komt, dan is het feest, hoor!
Er gebeuren allemaal prettige dingen.
Daar is om te beginnen oma's tas, waar vast wel weer een verras-
sing uitkomt.
En dan het park!
Aan oma's hand mag ze, vlak bij de vijver, de eendjes voeren.
Maar het aller-, àllermooiste vindt Janneke toch de verhalen die
oma vertelt voor ze slapen gaat.

Verhalen van de Here Jezus . . .

Mama vertelt bijna nooit meer een verhaaltje.

Want nadat er op een morgen zo maar twee babietjes in de wieg lagen, heeft mama het heel erg druk gekregen.

En Janneke is wel eens een beetje verdrietig als mama de kleine broertjes op schoot heeft en er voor haar niet eens een plaatsje over is.

Maar vandaag is ze alleen maar blij!

Vrolijk huppelt ze aan mama's hand naar de badkamer.

En als mama haar vlug wast, staat haar mondje geen ogenblik stil.

Mama trekt haar alleen maar de kleine rode bikini aan.

Want het wordt erg warm vandaag.

Dan nog de witte sandaaltjes.

En . . . „Klaar is Kees,” zegt mama.

„Nee hoor, ik ben Janneke,” verbetert ze die domme mama.

Dan gaan ze vlug naar beneden.

2. IN DE TUIN

„Eet maar gauw je bordje leeg,” zegt mama, „dan mag je me helpen. Als oma dan komt, zijn we al helemaal klaar!”

Eerst bidt Janneke heel eerbiedig.

En dan doet ze erg haar best om heel gauw klaar te zijn.

Ze stopt wel drie hapjes tegelijk in haar mondje.

„Nee Janneke, dat mag niet, hoor!” zegt mama.

Gelukkig is het bordje toch gauw leeg.

„Is allemaal op,” zegt ze trots.

Dan mag ze met mama de vaat doen.

Ze staat boven op een keukenstoel.

En met de vatenkwast plonst ze in het sop.

„Ikke is mama's góte meid, hè, ikke maak alles schoon, nou de kopjes nog,” babbelt ze.

En héél voorzichtig zet ze mama's nieuwe kopje neer.

„Nu stofzuige,” zegt ze, als de afwas klaar is.

Bedrijvig dribbelt ze naar de kast waar de stofzuiger in staat.

Maar dan wordt haar aandacht opeens afgeleid.

Want in de tuin loopt een grote, zwarte poes.

En daar moet Janneke natuurlijk gauw even naar toe.

Door de open tuindeuren wipt ze vlug naar buiten.

„Poes, poes, zoete poes, kom dan bij Janneke,” vleit ze.

Maar de poes komt helemaal niet.
Haastig verdwijnt ze door een gat in de heg.
Teleurgesteld kijkt Janneke haar na.
Maar dan ziet ze alweer wat anders.
Over het tuinpad kruipt een grote, harige rups.

Voorzichtig pakt ze het diertje op.
Brr, wat kriebelt dat!
„Mooie treintje,” zegt ze, als ze al die bewegende pootjes ziet.
Haastig wil ze ermee naar mama lopen.
Maar dan valt de rups opeens op het tuinpad. En kruipt gauw in het gras.
Janneke ziet hem niet meer. Jammer!
Maar de mooie rups is ook alweer gauw vergeten.
Want ze moet immers ook nog, net als elke morgen, naar die heel grote bloem!
Die staat helemaal achter in de tuin.
In een hoekje.
Vlug loopt ze het tuinpad verder af.
Ze komt langs de rozestruiken.
En langs de anemonen.
En nog verderop zijn de goudsbloemen en de margrietten met hun gouden hartjes.
Janneke kent de namen nog niet van al die mooie bloemen.
Maar de naam van de heel grote bloem waar ze nu bij staat, weet ze wél. Die heeft papa haar verteld en ze heeft hem goed onthouden.

„Dag, gote zon-ne-bloem, ikke vind jou mooi,” zegt ze zacht.
En dan is het net of de grote bloem haar vriendelijk toeknikt.
Een hele poos staat ze aandachtig te kijken.
Met haar neusje heel hoog in de lucht.
En haar handjes op de rug.
Tot ze mama hoort roepen.
Janneke wil vlug naar mama toelopen.
Maar o, wat schrikt ze daar opeens.
Midden op het pad, vlak voor haar voetjes, zit een beest!
Een vreselijk beest!

Met z'n rare, bolle ogen kijkt hij Janneke onbeweeglijk aan.
„Mama, o mama,” gilt ze opeens.
Daar komt mama al aanrennen.
„Dáár, boze beest, wil Janneke pakken,” snikt ze.
En bang wijst ze naar het griezelige beest.
Net op dat moment verdwijnt het met een reuzensprong tussen de struiken.
Griezelend vliegt Janneke in mama's armen.
„Ach, malle meid toch,” lacht mama. „Weet je wat dat was? Een kikker! En moet je daar nu zo bang voor zijn? Kom maar gauw mee, hoor! Dan mag je je nieuwe jurk aan. Want straks gaan we oma van de bus halen.”
Aan mama's hand loopt Janneke het tuinpad verder af.
Maar ze kijkt telkens even achterom.
Want je kunt maar nooit weten.
De kleine broertjes liggen al heerlijk buiten in de wagen. En op het terrasje staan de tuinstoelen klaar.
„We gaan straks gezellig buiten koffiedrinken als oma er is,” zegt mama vrolijk.
„En ikke krijg een héle gote glas liemlade, hè mama?” vleit Janneke.
En dàt belooft mama.

3. WAT ZIT ER IN DE TAS?

Een poosje later zijn ze op weg naar de bus.
Mama duwt de wagen waarin Tim en Tom lekker liggen te slapen.
„Laten we maar in de schaduw gaan lopen,” zegt mama. „Want in de zon is het al veel te warm.”
Janneke houdt de wagen goed vast als ze de drukke weg oversteken.
Maar op de stoep mag ze wel loslopen.
Als ze op de hoek maar even wacht.
Even later zijn ze al bij de bushalte.
Maar de bus waar oma inzit, is er nog niet!

Tim en Tom worden wakker als de wagen stilstaat.
Ze trappelen met hun blote voetjes en grijpen naar elkaars
neusje.
Daar moet Janneke om lachen.
En dan komt de bus opeens aanrijden.
Netjes stopt hij bij de halte.
Janneke trappelt van ongeduld als de mensen uitstappen.
Is oma erbij?
Ja hoor, daar ziet Janneke haar al!
Ze vliegt oma pardoes om de hals.
„Dàg oma,” roept ze blij.
„Dag mijn lieve schat,” lacht oma.
Haar bril staat een beetje scheef.
Maar dat komt van die wilde Janneke.
Oma geeft mama ook een zoen.
En dan buigt ze zich over de wagen om de broertjes te knuffelen.
Mama schuift ondertussen oma's tas op het bakje dat onderaan de
wagen zit.
En dan gaan ze vlug naar huis.
Een poosje later zitten ze gezellig op het terras onder de grote
parasol. Mama en oma praten samen en drinken met kleine slokjes
van hun koffie.
Janneke kan het veel vlugger; ze heeft haar limonade al lang op.
Ze had ook zó'n erge dorst!
Met opgetrokken knietjes zit ze in de tuinstoel en met haar vingertje
wijst ze de kleuren aan van de parasol.
„Geel en wit en rood en enne . . . bláuw,” somt ze op.
Maar intussen is oma's tás tòch niet uit haar gedachten.
Want daar zit vast wel weer een verrassing in.
O, Janneke is zo héél erg nieuwsgierig!
Maar . . . vrágen mag ze niet.
Dat weet ze best.
Maar 't is wel moeilijk, hoor!
Ze zit te wippen van ongeduld.
Mama en oma blijven maar doorpraten.
En nu gaan ze foto's bekijken.

Foto's van Tim en Tom.

„Och, och, wat een schatjes toch,” roept oma maar steeds.

En zijn ze Janneke nu helemaal vergeten?

Ze voelt zich opeens wat verdrietig.

En ook een beetje eenzaam.

De traantjes prikken achter haar oogjes.

Maar gelukkig!

Dan zegt oma opeens: „Hé, ik moet even mijn andere bril opzetten. Maar die zit in de tas. Waar is mijn tas toch gebleven?”

Zoekend kijkt ze om zich heen.

„In de gang, oma,” roept Janneke. „Ikke haalt hem wel voor u.”

En weg holt ze al.

Even later zet ze de tas vlak bij oma neer.

Hè, hè, ze hijgt ervan!

Gespannen kijkt ze toe als oma de rits opentrekt.

Zou er??

En ja hoor, daar komt al een pakje te voorschijn.

„Kijk es, Janneke, dat is voor jou, hoor,” zegt oma vriendelijk.

Stralend neemt Janneke het pakje aan.

En vlug peutert ze het papier eraf.

En wat komt er dan te voorschijn?

Ja, wat is dat nou . . .

Janneke kijkt al een beetje teleurgesteld.

Maar oma zegt: „Het is een bál, Janneke! Een strandbal. Kijk maar . . .”

En ze begint hard te blazen.

Ze ziet er helemaal rood van.

Janneke begint opgewonden te dansen.

„Ooo, wát een mooie bal,” juicht ze.

Opgetogen laat ze hem aan mama zien.

En dan loopt ze ermee naar de wagen.

Schrikken de broertjes van die grote bal?

Ze beginnen hard te huilen.

Daar begrijpt Janneke nu niets van!

Maar mama zegt dat ze honger krijgen.

Ze gaat maar gauw naar de keuken om hun flesjes klaar te maken.

Janneke speelt met de bal.

En oma rijdt de wagen langzaam heen en weer.

4. NOG EEN VERRASSING

Als papa thuiskomt, wil Janneke wel alles tegelijk vertellen.

Maar papa heeft haast.

En daarom luistert hij maar half.

Hij zegt dat Janneke vlug haar handjes moet wassen en aan tafel komen. Natuurlijk mag Janneke naast oma zitten.

Ze luistert heel eerbiedig als papa bidt.

„Here, zegen dit eten, amen,” zegt ze als papa klaar is.
Dan schept mama de soep in de borden.
En als ze allemaal eten, mag Janneke alles vertellen.
Van de kikker, de bus en de nieuwe bal . . .
„Tjonge, jonge, die oma verwent jou, hoor,” zegt papa.
Maar dan zegt mama: „Toe Janneke, eet eens gauw je bordje verder leeg, want in de koelkast staat een verrassing te wachten.”
Nog meer verrassingen?
O, wat een prettige dag is het toch!
In een wip heeft ze haar bordje leeg.
En dan gaat mama met een geheimzinnig gezicht naar de keuken.
En nee maar!
Wat zet ze daar even later op tafel?
„Ooo, een fistaart!” gilt Janneke.
Ze klapt in haar handjes van pret.
Mama schuift een groot stuk op haar bordje.
Er zit slagroom op en een dikke rode vrucht.

„Je kunt het vast niet op,” plaagt papa.

„Wel waar, hoor, ikke lust wel honderd ijstaarten,” pocht Janneke.
O, o wat smullen ze allemaal!

Maar eindelijk is alles op en gaat papa uit de bijbel lezen.

Janneke luistert goed, want straks mag ze het laatste woordje nazeggen.

„Jelúzalem,” zegt ze trots, als papa haar opeens vragend aankijkt.

En dan zegt papa dat ze een flinke meid is.

Na het eten gaat papa weer naar het kantoor.

Mama en oma wassen samen de vaat.

En Janneke gaat met haar nieuwe bal in de tuin spelen.

„Pas op voor de rozestruiken,” waarschuwt mama door het open keukenraam.

„Waarom, mama?” vraagt Janneke.

„Wel, als de bal tussen de scherpe dorens valt, zou hij stuk kunnen gaan,” legt mama uit.

Ja hoor, dat begrijpt Janneke best.

Ze speelt een poosje met de bal.

Maar al gauw wordt ze er moe van.

Het is ook zo warm in de tuin!

En dan begint Janneke zich een beetje te vervelen.

„Mammie, mag ikke een ijsje?” zeurt ze, als mama de tuin inkomt om de luiers van Tim en Tom aan de lijn te hangen.

„Vanmiddag, Janneke, als we naar het park gaan,” belooft mama.

„Geef me nu de knijpertjes maar eens even aan.”

Hè ja, dat vindt Janneke een aardig werkje.

Als alle luiers aan de lijn hangen, zegt mama: „Nu weet ik iets leuks, Janneke. Ga jij maar eens bellen blazen!”

„Bellen blazen?” vraagt Janneke verwonderd.

„Ja, kom maar eens mee naar de keuken.”

In een kommetje maakt mama een lekker sopje.

En in de keukenla vindt ze een plastic pijpje.

Dan gaan ze weer naar buiten.

Nu houdt mama het pijpje even in het sop.

En dan blaast ze aan het pijpje.

Ooo, en kijk nu toch eens!

Een heleboel prachtige, gekleurde bellen zweven achter elkaar de lucht in.

Vol bewondering staat Janneke toe te kijken.

Maar dan roept ze: „Nou ikke . . . nou is ikke aan de beurt!”

Mama geeft haar het pijpje.

En Janneke stopt het pijpje ook in het sop.

Dan blaast ze heel hard.

Maar nee hoor, er komen geen bellen te voorschijn. Wat jammer!

Mama doet het nog eens voor.

En dan probeert Janneke het weer.

En ja hoor!

Eindelijk . . . eindelijk lukt het.

Daar zweeft opeens een prachtige bel omhoog.

„Hoera,” roept mama, „zie je wel, Janneke, dat je het kunt?”

Dan gaat ze onder de appelboom zitten lezen.

En Janneke blaast steeds meer mooie bellen de lucht in.

Sommige gaan héél hoog.

Hoger dan de bomen en hoger dan het dak!

Ja, hoger nog dan de blauwe lucht.

Janneke houdt haar adem in als ze dit bedenkt.

Want . . . achter de blauwe lucht is de hemel.

En in de hemel woont de Here Jezus . . .

Dat weet Janneke best.

En zouden al die mooie bellen daar nu naar toe gaan?

Ze kijkt eerbiedig omhoog.

5. EEN REGENMIDDAG

De zon is al een poosje weggegaan.

En de lucht is hoe langer hoe donkerder geworden.

In de bomen en de struiken ritselt het af en toe geheimzinnig.

Janneke merkt het niet.

Zó is ze in haar spel verdiept.

Maar dan begint het opeens heel hard te rommelen in de donkere lucht.

Janneke schrikt ervan!

Ze springt zó wild op, dat het kommetje met het sop omvalt.
Maar dat merkt ze niet eens.

Ze holt het tuinpad af naar mama, die haastig de was van de lijn haalt.

„Wat was dat, mama?” vraagt ze bang.

„We krijgen onweer, kom maar gauw naar binnen,” zegt mama.

Wat is het donker in de kamer.

Oma komt ook naar beneden.

Ze vraagt: „Zal ik Tim en Tom uit hun bedjes halen?”

„Och, laat ze nog maar even boven blijven,” zegt mama, „ze slapen nog zo lekker.”

Het wordt steeds donkerder in de kamer.

En buiten rommelt het hoe langer hoe harder.

Janneke is bij oma op schoot gekropen.

Ze is echt een beetje bang.

Opeens is er allemaal vuur in de lucht.

Vlak daarop kraakt de donder.

Ze schrikken er allemaal van.

En mama gaat vlug Tim en Tom halen.

Janneke duwt haar hoofdje dicht tegen oma aan.

„Wees maar niet bang, hoor Janneke,” zegt oma met haar zachte stem. „De Here Jezus zal ons wel bewaren.”

En dan voelt Janneke zich opeens heel veilig.

Stil zitten ze bij elkaar.

Ze luisteren naar het rumoer buiten.

Het begint opeens heel hard te regenen en de wind doet de bomen zwiepen. Maar eindelijk trekt het onweer af en wordt het weer licht.

Mama zet Tim en Tom in de box.

En ze gaat vlug een kopje thee inschenken.

Het blijft de hele dag regenen.

Jammer!

Want nu kunnen ze niet naar het park.

Maar binnen is het ook erg gezellig.

De tuindeuren staan weer wijd open.

Je hoort de regen ruisen op de bloemen en blaadjes in de tuin.
De vogeltjes fluiten alweer.
En de rozen ruiken zo heerlijk!
Omdat Janneke nu niet naar buiten kan, mag ze met het winkeltje spelen dat ze op haar verjaardag heeft gekregen.
Dat is me wat!

Mama doet wat zout, rijst, koffie en bruine bonen in de kleine laatjes. En dan kan de pret beginnen.
Janneke danst opgewonden heen en weer.
„Ikke was de winkeljuffrouw, hè, en u kwam bij ikke kopen,” zegt ze tegen oma.
Ze zit al op haar knietjes bij het winkeltje.
Daar komt oma al aanwandelen.
Ze heeft haar tas aan de hand.
„Dag juffrouw,” zegt ze deftig. „Mag ik een pond bruine bonen van u?”
„Ja goed hoor,” zegt de winkeljuffrouw, maar ze trekt zo wild aan het laatje dat het er helemaal uitschiet.
De bonen rollen alle kanten uit.
„Wat een wilde winkeljuffrouw bent u,” lacht oma.
Samen rapen ze de bonen op.
En dan koopt oma nog veel meer.
En Janneke weegt alles netjes af op het kleine weegschaaltje.
„Honderd gulden moet u betalen,” zegt ze als oma alles netjes in haar tas heeft gestopt.
„O, o, wat duur!” roept oma verschrikt, „en waar zijn mijn centjes nu toch?”
Maar mama weet gelukkig wel raad.
Ze geeft oma vlug een heleboel knoopjes in haar beurs.

Nu kan ze betalen.
Maar ze vindt het wel een dure winkel!
En nu mag Janneke gaan kopen.
„Hònderd pond snoepjes . . . enne . . . hònderd pond zout,” zegt ze.
Daar moet oma om lachen.
„Wat een goeie klant,” roept ze, „u koopt m'n winkel in één keer leeg!”
Janneke is zo in haar spel verdiept, dat ze niet eens merkt dat de zon al lang weer schijnt.

6. ALS 'T AVOND WORDT

Na het broodeten mag Janneke nog even in de tuin spelen. Want boven is het nog erg warm.
Daarom mag ze vanavond wat later naar bed.
Fijn!
Ze loopt met haar bal de tuin in.
Ze gooit hem een eindje omhoog en probeert hem dan weer op te vangen.
Maar dat is erg moeilijk, hoor!
Albert, die naast hen woont, is ook in de tuin.
Hij komt naar de heg en kijkt naar Janneke.
„Wat een mooie bal, Janneke,” roept hij. „Hoe kom je daaraan?”
„Van mijn oma,” vertelt Janneke trots.
„Zullen we er samen mee voetballen?” vraagt Albert.
En zonder antwoord af te wachten kruipt hij al door het gat in de heg.
Janneke schrikt ervan.
Want ze is een beetje bang voor Albert.
Hij is wild en ruw.
En hij trekt altijd de poes aan zijn staart.
„Nee hoor,” roept ze daarom. „Je mag helemaal niet met ikke bal spelen.”
En ze wil vlug weglopen.

Maar met een snelle beweging slaat Albert de bal uit haar handjes.
Schichtig kijkt hij even om zich heen.
En dan geeft hij een harde trap tegen de bal.
Daarna verdwijnt hij als een haasje zo vlug door het gat in de heg.
En de bal?
Die vliegt met een grote boog midden tussen de . . . rózestruiken!
Janneke schrikt vreselijk.
Onbeweeglijk staat ze midden op het tuinpad.
Want, o, kijk nu toch eens . . .
De mooie bal krijgt opeens allemaal rare rimpeltjes.
O, o, wat erg!
Nu is hij helemaal stuk.
Ze begint hard te huilen.
Mama komt verschrikt aanlopen.
En oma ook al.

„Wat is er toch gebeurd!” vragen ze tegelijk.
Maar Janneke kan niets zeggen, zó snikt ze.
Ze kan alleen maar met haar vingertje wijzen.
Dan zien mama en oma de bal ook.
„Och, wat is dat nu jammer,” zegt mama.
En oma vraagt: „Hoe is dat gekomen, Janneke?”
„Albert stout,” snikt Janneke.
Dan begrijpen mama en oma opeens alles.
Mama tilt Janneke op haar arm.
En oma haalt voorzichtig de bal uit de struiken.
Dan gaan ze gauw naar binnen.
Mama met Janneke.
En oma met de bal.
Voor de schrik krijgt Janneke een glaasje limonade.
En als mama zegt dat papa de bal wel weer zal maken, is het
verdriet al bijna over.
Want papa's kunnen alles!
En dan wordt het tijd om naar bed te gaan.
Natuurlijk brengt oma Janneke naar boven.
„Dag ukkepuk,” zegt mama, „zul je stil zijn boven? Want Tim en

Tom slapen al."

Janneke belooft het en dan gaan ze samen de trap op.

Eerst Janneke.

En dan oma.

„Ikke heb het gewonnen," juicht Janneke boven aan de trap.

„Stil toch," bromt oma, „denk toch om Tim en Tom, wildebras!"

O die Janneke toch!

Daar was ze mama's waarschuwing al helemaal vergeten.

Maar nu zal ze beter oppassen, hoor!

Rustig laat ze zich door oma douchen en daarna naar haar bedje brengen.

En dan komt het mooiste van de hele dag.

Want nu gaat oma vertellen.

Met haar zachte stem vertelt ze van de Goede Herder die het afgedwaalde schaapje net zolang ging zoeken, tot Hij het eindelijk vond.

Hij nam het in zijn armen en bracht het vlug terug naar de veilige, warme stal . . .

Met haar duimpje in de mond, luistert Janneke aandachtig.

Als het verhaal uit is, moet ze er diep van zuchten. Zo mooi vond ze het.

„Nu nog zingen, oma," zegt ze dan.

En gelijk begint ze al:

Blij, blij, mijn hartje is zo blij,

Blij, blij, mijn hartje is zo blij,

Want Jezus is een Vriend van mij

Dáárom is mijn kleine hartje blij!

„Ikke houd véél van de Here Jezus . . . het aller-àllerveelst . . . u ook, oma?" vraagt Janneke als ze het versje helemaal heeft uitgezongen.

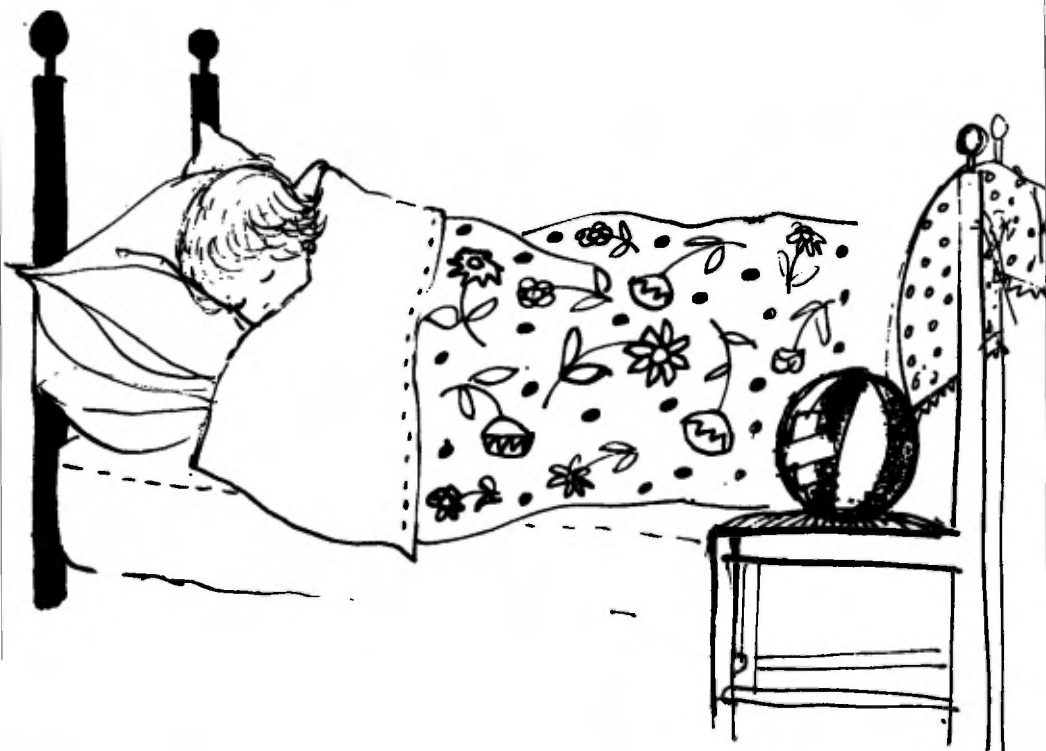
Oma drukt haar kleine meisje dicht tegen zich aan.

„Ja hoor," zegt ze dan, „oma houdt ook veel van Hem."

Ze geeft Janneke een zoen.

En dan gaat ze zachtjes naar beneden.

Laat in de avond begint het weer een beetje te regenen.
Eentonig tikkelen de druppels op het dak.
En in de verte rommelt het af en toe.
Maar dat hoort Janneke al lang niet meer.
Ze ligt lekker te slapen.
Op de stoel, vlak bij haar bedje, ligt de mooie bal.
Op z'n bolle rug zit een pleister.
Dat heeft papa gedaan . . .
O, wat zal die Janneke morgen blij zijn!

• **LENBACH B.V. - NIJKERK**